



Unu

1 noiembrie 1912

Soarele dogorea în vreme ce Frankie George pedala pe strada Fleet, încercând să-și împiedice carnețelul și cărțile de vizită să-i cadă din buzunare, iar creioanele s-o împungă în piept.

Nu crezuse că e atât de cald când se trezise la amiază ca să primească telegrama prin care editorul ei o chema la sediul din strada Stonecutter. Acum, în vreme ce se strecura printre băieții călare pe motociclete ce lăsau în urmă un fum violet, printre cail înfierbântați care trăgeau omnibuze pline-ochi și printre baligile animalelor, regreta felul în care se îmbrăcase: un șarmant costum cu pantaloni din tweed maro-deschis, practic pentru mersul pe bicicletă, în nuanțe tomnatice și la fel de călduros ca o căptușeală vătuită. Traficul de pe strada Fleet era scăldat în gaze puturoase, iar ei i se părea că pedalează printr-o supă fierbinte. O căruță plină cu plăcinte de carne se năpusti spre ea și, pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întindă să înșface una, dar se răzgândi când văzu cum calul de la furgonul din spate răsufla deasupra lor. Coti pe aleea Shoe, ocolind dovlecii zdrobiți rămași de cu o seară înaintea de Halloween, și abia atunci își aduse aminte că era Ziua Tuturor

Sfinților. Și atât de cald! Ce mai urma oare? Punci în Noaptea focurilor aprinse?¹

Strada Stonecutter era mărginită aproape în exclusivitate de birouri ale revistelor și ziarelor, fiindcă acolo chiria era ieftină. Pentru *London Evening Gazette*, asta însemna să se înghesuie într-o casă deșirată, de șase ori mai înaltă decât propria-i lățime, astfel că înăuntru era loc doar pentru o încăpere pe fiecare etaj, Zidăria lăsa de dorit și mereu apăreau noi crăpături și fisuri în pereți, noi găleți strategice plasate, noi cocoloașe de cârpe care să astupe vreo gaură șuierătoare. Frankie își rezemă bicicleta de balustrada de la intrare, de unde o împrumutase ultima dată, și urcă treptele cu pași grăbiți.

Biroul fremăta pradă isteriei obișnuite. Teancurile de ziare ale ediției de dimineață erau desfăcute, bărbați în cămăși și pantaloni prinși cu bretele urcau și coborau treptele în fugă, fluturând în mâini bucăți de hârtie subțiri ca foița de țigară. Strigăte de „textul” răsunau în rafale de la fiecare etaj, însoțite de iz de tutun turcesc și de ocazionalul trosnet al vreunui ucenic care o încasa peste urechi.

Frankie scoase telegrama din buzunar și i-o dădu bărbatului de la recepție.

– Știi ce vrea? întrebă el și își făcu palma căuș la ureche ca să-i audă răspunsul.

Frankie privi biletul pe care scria „STRADA STONECUTTER STARK” și ridică din umeri. Cu un gest identic, omul îi făcu semn s-o ia spre scări.

Cu cât avea biroul la un etaj mai de sus, cu atât mai importantă era persoana care lucra acolo. În subsol, preșele de tipărit erau operate de bărbați cu șorturi, care ajunseseră atât de surzi din cauza zgomotului, încât urlau unii la alții chiar și atunci când ședea la

¹ Numită și Noaptea lui Guy Fawkes, comemorează, prin focuri aprinse și artificii, noaptea în care a fost arestat Guy Fawkes, unul dintre cei implicați în Complotul Prafului de Pușcă, zădărnicipându-se astfel atentatul la viața regelui Iacob I al Angliei, pe 5 noiembrie 1605. (n.tr.)

aceeași masă, la *Old Cheshire Cheese*. Un etaj mai sus, dar tot la subsol, alți bărbați, cu degete subțiri ca de pianisti, stăteau în fața linotipurilor, așezând litere pe rânduri ordonate.

Parterul era destinat redactorilor de sport și reporterilor de teren, care puteau fi trimiși în orice clipă, în orice colț al Londrei, pentru a stoarce un articol de la poliție, de la morgă, de la tribunalul de divorțuri, de la crâșmărițe vorbărețe și de la servitori încluiși. Corespondenții politici, cei care scriau feparele și redactorul de știri ocupau etajul de deasupra; ei aveau privilegiul unei canapele din catifea roșie, care arunca nori de praf ori de câte ori cineva se așeza pe ea. Mai sus, redactorii adjuncți lucrau la birouri pline de creioane albastre, flacoane cu lipici și foarfeci, tăind și rearanjând textele aduse de ucenici. Iar deasupra de tot trona domnul Stark însuși, redactorul-șef, într-o încăpere cu dușumea șubredă și un imens birou de stejar acoperit cu ziare concurente, bucăți de hârtie de copiat și un pahar cu o crustă permanentă de la ultimul whisky lăsat să se fosilizeze înăuntru.

Stark avea, de asemenea, onoarea de a găzdui telegraful Reuters – patru picioare cu o cutie de sticlă în vârf, o încregătură de fire electromagnetice care transmitea zilnic pe bandă kilometri de știri. Rezultatele curselor de cai, discursuri parlamentare, evenimente de peste mări – totul se revărsa pe o fâșie subțire de hârtie pe care Nobby, ucenicul lui Stark, o tăia cu o foarfecă și i-o dădea spre lectură șefului său. Cele mai multe bucăți sfârșeau în coșul de gunoi de sub birou. În prima ei vizită la Stark, Frankie se uitase cu îndoială la coșul de gunoi, întrebându-se câte roade ale unor eforturi jurnalistice atent și cu pasiune dactilografiate fuseseră făcute ghem și azvârlite în el precum coaja inutilă a unei portocale.

Înainte să ajungă la palierul lui Stark, auzi o voce strigând:

– Hei, Georgie!

– Sunt Frankie, dădu ea să spună și se întoarse.

Îl recunoscu imediat pe Teddy Hawkins, unul dintre reporterii care își aveau propriul birou în sala de la parter. Avea o gură diformă, de parcă la un moment dat ar fi fost strivită și nu și-ar mai fi revenit niciodată. Teddy ținea în mâini un teanc de articole.

– Ai primit telegrama de la noi?

– Am primit-o pe cea de la domnul Stark.

Hawkins schiță un gest indiferent.

– Vrea să scrii un articol-portret. De o jumătate, ba nu, de trei sferturi de pagină.

Și rânji. Frankie își simți pulsul accelerând.

– Măine-seară, la Coliseum, se „produce“ o sufragetă, o acrobată. Ebony Diamond. O știi?

Imediat, fiorul entuziast lăsă loc unuia de iritare. Tocmai se pregătea să deschidă gura și să întrebe „Și de ce-ar trebui eu s-o știi?“, dar Hawkins nu-i lăsă timp s-o facă.

– Nimeni de aici n-are habar cine e. De asta Stark te-a vrut pe tine, adăugă el, privind-i scurt costumul cu pantaloni. Tu știi câte ceva despre sufragete, așa-i? Oricum, termenul de predare e mâine. O să-ți spună el restul.

Și intră înaintea ei în biroul lui Stark, lăsând în urmă un damf de tutun stătut.

Frankie auzi șușotelile unui dialog scurt, apoi Hawkins ieși, clipi șmecherește spre ea – un gest care o făcu să se simtă ușor murdară – și o luă la fugă pe scări în jos. Privind după el, Frankie văzu cu o anume satisfacție că de tocul pantofului lui atârna o fâșie lungă de bandă de la telegraful Reuters.

După ce își netezi scurt costumul cu palma, intră în birou. Trupul masiv al lui Stark era aplecat peste un șpalt. Un monoclu îi era înfipt în orbita unui ochi, iar din spatele urechii i se ițea un creion albastru. Era un tip cu o conformație ovală, țuguiat în partea de sus ca un ou, cu trăsături colosale: nas, urechi, ochi albaştri bulbucăți ce păreau să-i fi fost fixați pe față cu pastă de lipit, și își însoțea

atitudinea inflexibilă cu niște cuvinte pe măsură. Îi plăcea să se adreseze ziaristelor cu apelative precum „melasă“, „budincă“ sau, uneori „budincă de melasă“.

Văzând că nu-și ridică privirea de pe șpalt, Frankie se apropie astfel încât pantofii ei să ajungă în raza lui vizuală.

– Ebony Diamond, spuse el, continuând să se uite la articol. O știi?

Frankie clătină din cap, dar își dădu seama că el aștepta s-o audă vorbind.

– Nu, spuse, dregându-și glasul.

– E sufragetă.

– N-o cunosc, repetă Frankie, străduindu-se să păstreze un ton calm.

– Ei bine, vreau s-o cunoști. A fost deja de două ori la Holloway¹ până acum, așa că, dă-i bătaie! Convinge-o să-ți spună despre matroane și despre hrănirea forțată.

Frankie așteptă alte amănunte, urmărindu-i capul cum se clătină înainte și-napoi pe rândurile de text. După câteva secunde, el se întrerupse.

– Tot aici ești?

– Păi... Domnule Stark, nu sunt sigură că mi se potrivește un articol despre sufragete, dat fiind trecutul meu. Adică, sunt unele știri la care m-aș putea gândi să...

– Asta ori jocurile de la Wimbledon Common. Vrei să te ocupi de jocurile de la Wimbledon Common?

Frankie calculă rapid în minte distanța până la Wimbledon. Aproape că merita.

– Nu, domnule, mulțumesc.

– Nobby are câteva notițe pentru tine, așa-i Nobby?

Ucenicul lui Stark, care ședea tăcut într-un colț, cu ochii pironiți pe mașinăria Reuters care continua să ticăie, se întinse peste birou și-i dădu o foaie de hârtie. În partea de sus, cu creion albastru cerat,

¹ Închisoare londoneză pentru femei și tineri delincvenți (n.tr.)

stătea scris cu înfloriturile specifice ale lui Stark: „Olivier Smythe, corsetier, strada New Bond, 125“. Dedesubt se vedea doar scrisul neregulat al lui Nobby.

Frankie ridică din sprâncene.

– Îmi pare rău, dar nu-s sigură că înțeleg. Asta-i adresa unui atelier de corsete din strada Bond.

– Da.

Ea ezită.

– Tipul îi face costumele, nu-i așa?! continuă Stark, de parcă totul ar fi fost la mîntea cocoșului.

Apoi se întoarse la șpaltul lui, iar Nobby ridică din umeri spre ea și se răsuci iar către telegraful Reuters. Frankie oftă, împături hârtia, o puse în buzunar și ieși pe culoar.

Era deja pe la jumătatea scărilor când un bărbat în halat cafeniu se năpusti dintr-una dintre încăperile auxiliare.

– Stai așa, stai așa!

Frankie se opri, iar omul aruncă spre ea un cub din piele. A avea degetele pătate de cerneală și duhnea a chimicale.

– Ai grijă să obții una bună. Prinde-i și talia. De aproape, cu mijlocul, și n-o lăsa să închidă ochii. Plăcile sunt înăuntru, plăci de un sfert, adăugă el și arată spre un tub, o țeavă ca o jumătate de tri-unghi înfiptă în spatele cubului. Pierde-l și o să-ți dau degetele la rațe. Dacă-ți trebuie, poți să cumperi praf de la farmacie. Ia-l pe cel de la Muller.

Abia atunci își dădu seama ce era cutia aceea.

– Am mai făcut fotografii până acum, să știi, replică ea.

Nu făcuse, dar stătuse să fie pozată, ceea ce era relativ același lucru. Luă cu grijă aparatul din cutia lui și se uită la el. A avea un burduf roșu, țeapăn, șine lucioase din alamă și un cerc galben emailat în care scria „J. Lizars Challenge. Glasgow, London, Edinburgh“.

Îl puse la loc și își trecu baretă din piele crăpată a cutiei peste umăr, după care ieși în stradă, lăsând căldura soarelui să-i scalde

fața. Încerca să-și potolească ușoara iritare care o cuprinsese în fața biroului lui Stark, când Teddy Hawkins îi spusese de ce primise ea misiunea asta. Sigur că Teddy Hawkins nu intervieuva sufragete; el ciocnea halbe de bere cu polițiștii și ungea palmele politicianilor la *Clubul Savage*.

Sufragete! I-ar arăta ea sufragete! O privire spre pantalonii ei și toată lumea o credea o amărâtă de sufragetă. Asta nici măcar nu era un cuvânt adevărat, era doar numele pe care-l născocise cineva de la *Daily Mail* ca să facă deosebirea între aruncătoarele de maiuri ale doamnei Pankhurst și băutoarele de ceai ale doamnei Fawcett. Erau militante și sufragete, fiecă grupuscul spunându-și altfel, dar toate arătau la fel, cu bluzele și taioarele lor lucrate pe comandă, cu pălăriile lor cu păsări împăiate, fluturând broșuri și manifeste la colț de stradă.

Iar acum ea trebuia să dea fuga la un atelier de corsete în căutarea unei acrobate sufragete pe care n-o văzuse în viața ei. Totul era doar o glumă bună pentru ei, cu părul lor uns cu briantină și tutunul lor turcesc. Și-i închipuia pe toți strânși în redacție, rânjind ca niște maimuțe pe deasupra ceștilor cu cafea.

Își înghiți nodul din gât și ridică bărbia în aer. Era ceva de lucru, ceva în plus. Iar portretele însemnau un pas înainte de la articolul pe care îl scria cu Twinkle și de la amărățile ei de caricaturi. În plus, în *Jurnalismul pentru femei*, Audrey Woodford scria că niciodată nu trebuie să refuzi ceva de lucru. Își trecu degetele prin părul castaniu sărmos, netezindu-l pe după urechi, își așeză mai bine curea aparatului foto pe umăr și se îndreptă spre balustrada de la intrare. Ajunse exact la timp ca să vadă un băietan, un vânzător de ziare încă împlătoșat în panoul publicitar tip sandvici, încălecând pe bicicletă și demarând împleticit.

– Hei!

Băiatul prinse viteză, lovind cu genunchii în lemnul panoului în vreme ce pedala. Frankie oftă și scoase din jachetă vechiul ceas de